

Belevissen van twee zwangere vrouwen met diabetes

Anne-Marie Eerenstein (29) is zwanger van haar eerste kindje, Lysbeth Slotegraaf (33) verwacht een tweeling. Lysbeth heeft sinds haar 24e diabetes type 1 en werkt als woonbegeleidster met mensen met een verstandelijke beperking. Anne-Marie heeft sinds haar 4e jaar diabetes type 1. Ze werkt als communicatiemedewerker bij Diabetesvereniging Nederland.

Hé Lysbeth,

Als mijn vriend een hypo voelt aankomen, wordt hij niet eigenwijs en dwars, zoals ik. Hij is juist rustig en doortastend en weet precies wat hij moet doen. Een typisch geval van diabetes type 3: feilloos hypo's kunnen herkennen, terwijl je er zelf nooit eentje hebt gehad.

Hypo's zijn voor type 3 soms nog heftiger dan voor type 1. Van een flinke hypo kan ik me soms maar weinig herinneren. Terwijl mijn vriend zich kapot geschrokken is, omdat ik nauwelijks meer reageerde. Mijn zwangerschap zit tot nu toe vol met zulke hypo's. Dus als hij me weer eens heeft opgelapt, denk ik vaak: wat zou ik moeten zonder je! Je ontkomt niet aan hypo's in een zwangerschap. Hoge waardes moet je vermijden, omdat ze de kans op complicaties bij de baby vergroten. Het is redelijk vaag en mijn vriend en ik vinden dit allebei wel lastig. Wanneer zijn je waardes te vaak te hoog? Moet je stressen bij een waarde boven de 10? We besloten allebei van niet (hoewel we het natuurlijk wel hebben gedaan!).

Iedereen met diabetes weet: je hebt je waardes nou eenmaal nooit helemaal in de hand. Je kunt dus niet meer doen dan je best. Toch voelde het als een grote verantwoordelijkheid. Had ik die hoge waarde niet kunnen voorkomen?

Wat is het dan fijn als er iemand met je meedenkt, je motiveert als het niet lukt en voor je zorgt als je dat nodig hebt. Als ik mijn vriend zo bezig zie, dan zie ik ineens een hele leuke papa voor me.

Hoi Annemarie,

Mijn man heeft ook 'type 3' zoals jij dat zo mooi noemt. Hij had de juiste instelling snel gevonden en accepteerde alles gemakkelijk. Dit in tegenstelling tot deze type 1. Hij ging in het begin van onze relatie gelijk mee naar de diabetesverpleegkundige, diëtiste en internist.

Zij durfde op de eerste date amper te vertellen dat ze diabetes heeft. Zij is heel erg blij dat ze een insulinepomp heeft, maar vindt het geen aantrekkelijk attribuut aan haar lichaam. Type 3 heeft daar helemaal geen moeite mee.

Voordat hij mij kende ervoer hij dat grote grijze gebouw, als een gebouw waar narigheid vandaan komt. Nu delen we daar heel veel gelukkige momenten. Vooral als we bij de gynaecoloog zijn geweest. Het gaat zo goed met die twee kindjes van ons. We vieren dat daarna stevast in het restaurant van het ziekenhuis. Met taart!

"Wel goed voor spuiten, hé!" Dat roept type 3 vaak. Ik vind dat niet erg. Laatst zei hij er zelfs nog achteraan: "Het zijn ook mijn kindjes." Oei! Gelukkig ziet hij hoe ik mijn best doe om goede bloedsuikers te krijgen en hoe ik er soms mee worstel.

Ik heb diabetes ervaren als een complexe ziekte, waar je in je hoofd bijna continu mee bezig moet zijn. Voor een ander is dat vaak onzichtbaar. Dat voelde wel eens alleen. Nu ik iemand naast me heb staan die met me meedenkt en -gaat, die niet te betuttelend is en mij de ruimte geeft, is dat gevoel verdwenen. Samen genieten, samen taart eten. Op het nieuwe leven!